ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 24ης Μαρτίου 1998 *

Στην υπόθεση Τ-175/94 (92),

International Procurement Services SA, εταιρία βελγικού δικαίου, με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τον Peter De Troyer, δικηγόρο Audenarde, και τη Lydie Lorang, δικηγόρο Λουξεμβούργου, που είναι και αντίκλητός της, 6, rue Heine,

ενάγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Étienne Lasnet, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

εναγομένης,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων υποβληθείσα κατόπιν της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996 στην υπόθεση Τ-175/94, International Procurement Services κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-729),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Azizi, Πρόεδρο, R. García Valdecasas και M. Jaeger, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο της 20ής Απριλίου 1994, το οποίο πρωτοκολλήθηκε υπό τα στοιχεία T-175/94, η International Procurement Services SA (στο εξής: IPS) ζήτησε να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση για τη ζημία που η IPS ισχυρίστηκε ότι υπέστη λόγω της μειώσεως της χρηματικής συνδρομής που χορηγήθηκε στον αντισυμβαλλόμενό της στο πλαίσιο σχεδίου χρηματοδοτηθέντος από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Αναπτύξεως.

2 Με την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1996 στην υπόθεση T-175/94, International Procurement Services κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-729), το Πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή και καταδίκασε την IPS στα δικαστικά έξοδα.

3 Με έγγραφο της 15ης Απριλίου 1997, η Επιτροπή ζήτησε από την IPS να της αποδώσει το ποσό των 50 000 γαλλικών φράγκων (FF) για έξοδα αμοιβής του δικηγόρου της Επιτροπής και λοιπά δικαστικά έξοδα.

4 Με έγγραφο της 9ης Σεπτεμβρίου 1997, η IPS απάντησε ότι αρνείται να καταβάλει το ποσό αυτό, για τον λόγο ότι είναι φανερό ότι κάθε διάδικος βαρύνεται με τα έξοδα αμοιβής του δικηγόρου του. Επιπλέον, αμφισβήτησε το ποσό των ζητουμένων δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων των εξόδων για δικηγορική αμοιβή.

5 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 12 Νοεμβρίου 1997, η Επιτροπή υπέβαλε αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων βάσει του άρθρου 92, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ζητώντας από το Πρωτοδικείο να καθορίσει σε 50 000 FF το ύψος των εξόδων που μπορούν να αναζητηθούν. Υπογράμμισε ότι επικουρήθηκε από τον δικηγόρο της καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης και ότι η υπόθεση δεν μπορούσε να θεωρηθεί απλή.

6 Προς στήριξη της αιτήσεώς της, προσκόμισε τις ακόλουθες αποδείξεις καταβολής δικηγορικής αμοιβής: απόδειξη της 20ής Ιουλίου 1994 για ποσό 20 000 FF, η οποία αφορά «[κ]αταβολή έναντι της δικηγορικής αμοιβής μετά την κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως», απόδειξη της 25ης Οκτωβρίου 1994, η οποία αφορά ποσό 10 000 FF για την «[κ]ατάθεση του υπομνήματος ανταπαντήσεως», και απόδειξη της 10ης Μαΐου 1996 για ποσό 20 000 FF, η οποία αποτελεί «[ε]ξόφληση, μετά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, του υπολοίπου της συμπεφωνημένης δικηγορικής αμοιβής». Ωστόσο, ουδείς λογαριασμός διευκρινίζει τον επιμερισμό της δικηγορικής αμοιβής και των λοιπών δικαστικών εξόδων ούτε τον τρόπο υπολογισμού τους.

7 Η IPS δεν κατέθεσε εντός της ταχθείσας προθεσμίας παρατηρήσεις επί της αιτήσεως αυτής.

8 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, «[ο] ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου». Κατά το άρθρο 91, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας, θεωρούνται ως έξοδα που μπορούν να αναζητηθούν «τα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι λόγω της δίκης, και ιδίως τα έξοδα μετακινήσεως και διαμονής και η αμοιβή των εκπροσώπων, συμβούλων και δικηγόρων». Εν προκειμένω, η IPS καταδικάστηκε στα δικαστικά έξοδα (σημείο 2 του διατακτικού της προαναφερθείσας αποφάσεως International Procurement Services κατά Επιτροπής). Το σημείο αυτό του διατακτικού σημαίνει ότι η IPS φέρει όχι μόνον τα δικά της δικαστικά έξοδα αλλά και τα αναγκαία έξοδα στα οποία η Επιτροπή υποβλήθηκε λόγω της δίκης.

9 Εξάλλου, κατά τα άρθρα 17, πρώτο εδάφιο, και 46, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, «[τ]α κράτη καθώς και τα όργανα της Κοινότητας αντιπροσωπεύονται (...) από εκπρόσωπο που ορίζεται για κάθε υπόθεση· ο εκπρόσωπος δύναται να επικουρείται από σύμβουλο ή δικηγόρο». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι τα κοινοτικά όργανα είναι ελεύθερα να ζητούν την αρωγή δικηγόρου, οπότε η αμοιβή του εμπίπτει στην έννοια των αναγκαίων εξόδων λόγω της δίκης (διατάξεις του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1979, 126/76 DEP, Dietz κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/ΙΙ, σ. 23, σκέψεις 5 και 6, και του Πρωτοδικείου της 6ης Φεβρουαρίου 1995, Τ-460/93 DEP, Tête κ.λπ. κατά ΕΤΕ, Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-229, σκέψη 10).

10 Κατά πάγια νομολογία, ο κοινοτικός δικαστής δεν είναι αρμόδιος να προσδιορίσει την αμοιβή που οι διάδικοι οφείλουν στους δικηγόρους τους, αλλά να καθορίσει το ποσό μέχρι του οποίου η αμοιβή αυτή μπορεί να αναζητηθεί από τον διάδικο που καταδικάστηκε στα δικαστικά έξοδα. Εφόσον στο κοινοτικό δίκαιο δεν υφίσταται διάταξη περί τιμών, το Πρωτοδικείο οφείλει να εκτιμά ελεύθερα τα στοιχεία της υποθέσεως, λαμβάνοντας υπόψη το αντικείμενο και τη φύση της διαφοράς, τη σημασία της υπό το πρίσμα του κοινοτικού δικαίου καθώς και τις δυσκολίες της υποθέσεως, την έκταση της εργασίας που κλήθηκαν να επιτελέσουν οι εκπρόσωποι ή σύμβουλοι στο πλαίσιο της δίκης και τα οικονομικά συμφέροντα που αντιπροσώπευε για τους διαδίκους η διαφορά [διατάξεις του Πρωτοδικείου της 17ης Απριλίου 1996, Τ-2/93 (92), Air France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. ΙΙ-235, σκέψη 21, και η νομολογία που παρατίθεται εκεί, και της 1ης Οκτωβρίου 1997, Τ-19/92 (92), Leclerc κατά Επιτροπής, που δεν δημοσιεύθηκε στη Συλλογή, σκέψη 13, και η νομολογία που παρατίθεται εκεί].

11 Εφόσον η υπόθεση αφορούσε σύμβαση δημοσίων προμηθειών χρηματοδοτουμένων από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Αναπτύξεως, απαιτούσε μελέτη, έστω και περιορισμένη, των συνεπειών που έχουν σε ζητήματα ευθύνης ορισμένες πτυχές της σχετικής με τις συμβάσεις αυτές ρυθμίσεως και νομολογίας.

12 Απαιτούσε επίσης την εξέταση πραγματικών ζητημάτων σχετικών ιδίως με τη συμπεριφορά πολλών προσώπων που επεμβαίνουν κατά την εκτέλεση της εν λόγω συμβάσεως.

13 Οι αναλύσεις αυτές έπρεπε να γίνουν αφού αναγνωσθούν και αξιολογηθούν όχι μόνον η αγωγή και τα 27 παραρτήματά της, αλλά και οι γενικοί και ειδικοί όροι της συμβάσεως και τα διάφορα αποδεικτικά έγγραφα που προσκόμισε η ενάγουσα. Επιπλέον, η σύνταξη του υπομνήματος αντικρούσεως απαίτησε την ανάλυση και αξιολόγηση 23 εγγράφων που συνελέγησαν από την Επιτροπή και προσαρτήθηκαν στο υπόμνημα αυτό. Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι η διαφορά κατέστησε αναγκαία και δεύτερη ανταλλαγή υπομνημάτων.

14 Παρ' όλον ότι τα δικαιολογητικά που προσκόμισε η Επιτροπή είναι υπέρ το δέον περιληπτικά (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 6), το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, και λαμβανομένου υπόψη του ευλόγου των ζητουμένων εξόδων καθώς και του ότι κατά την παρούσα διαδικασία η IPS δεν αμφισβήτησε το ύψος τους, τα δικαστικά έξοδα που μπορούν να αναζητηθούν στην υπόθεση T-175/94 καλύπτουν το ποσό των 50 000 FF που ζήτησε η Επιτροπή.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

Καθορίζει σε 50 000 γαλλικά φράγκα το συνολικό ποσό των δικαστικών εξόδων που η International Procurement Services SA πρέπει να αποδώσει στην Επιτροπή.

Λουξεμβούργο, 24 Μαρτίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Azizi